

Motion till riksdagen

1989/90:So238

av Ingvar Björk och Bo Nilsson (båda s)

Färdtjänsten för handikappade

Färdtjänsten finns i dag i landets samtliga kommuner. Kvaliteten på den service som erbjuds är mycket skiftande. Färdtjänstens utveckling är djupt oroande. Omfattningen styrs av tillgång på resurser vilka ofta är mycket knappa, utan att ta hänsyn till det faktiska behovet. De som på grund av funktionshinder är beroende av färdtjänst får inte sitt behov av resor tillgodosett som andra kommuninnevånare.

Det är med tillfredsställelse vi nu kan konstatera att statsbidraget till kommuner för färdtjänstkostnaderna föreslås höjas med 74 miljoner kronor. Tyvärr är meningen att anslaget även skall gälla de s.k. servicelinjerna m.m.

Anordnandet av speciella servicelinjer är dock ett komplement till de tillgängliga allmänna kommunikationerna och kostnaden får inte ingå i kommunernas färdtjänstkostnader. Det utökade anslaget till kommunernas färdtjänstkostnader måste förbehållas enbart färdtjänsten då behov föreligger om en förbättring av kvaliteten på nuvarande färdtjänst. En eller flera servicelinjer får inte tas till intäkt att försämra tillgången till färdtjänsten.

I propositionen till socialtjänstlagen anges klart hur färdtjänsten skall fungera:

För den som inte kan använda allmänna färdmedel bör färdtjänst ge motsvarande service både i fråga om resans ändamål och dess kostnad. Färdtjänsten bör dimensioneras så att den kan möta det behov av service som finns hos yngre som äldre.

Så ser det inte ut i dag. Användarna riktar stark och berättigad kritik mot det orättvisa i den snårskog av regler och bestämmelser som också varierar beroende på i vilken kommun man bor. Detta gäller antal beviljade resor per år, tillåten reslängd, möjlighet att ta med ledsagare, förbeställningstider, tillgång till lämpliga fordon, men framför allt säkerhet och avgifter. En färdtjänstresa kan kosta tre till fyra gånger mer i en kommun, beroende på där rådande regler och bedömningar.

Färdtjänsten kan också i många fall vara ett vågspel i ett olämpligt och illa utrustat fordon.

Ett rättvisare system kan man regionalt erhålla genom att införa länsfärdtjänst. Det finns för närvarande i Stockholms län och i Östergötlands län. Reskostnaden är där likvärdig andra länsinnevånarens.

Det statliga bidraget till kommunernas färdtjänst bör vara förknippat med

ett kvalitetskrav. Ett sådant krav kan vara införandet av länsfärdtjänst och andra förbättringar i syfte att ge de funktionshindrade samma resmöjligheter till samma kostnad som andra. Detta i avvaktan på att handikappanpassningen av allmänna färdmedel genomförs.

I utskottets betänkande under föregående år påtalades att en utredning pågår i departementet och utredningen måste då, enligt vår mening, beakta vad som anförts i motionen.

Det här är en otroligt viktig fråga för de handikappade och man förväntar sig en snar lösning av detta problem.

Hemställan

Med hänvisning till det anförda hemställs

att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om färdtjänst till handikappade.

Stockholm den 23 januari 1990

Ingvar Björk (s)

Bo Nilsson (s)

Mot. 1989/90

So238